

внодушенъ и, като са обърнахъ камъ Савелича, у когото ми бѣха и парите, и дрѣхите, и сичко, заповѣдахъ му да даде на момчето 100 рубли.

— Какъ! Защо? ма попита зачудениятъ Савеличъ.

— Азъ имамъ да му давамъ, отговорихъ азъ съ голѣмо хладнокрѣвие.

— Ти му си длъженъ? питаше Савеличъ, като ставаше частъ отъ частъ по-зачуденъ. — Че кога ли ти, мой господарю, намѣри време да му станешъ длъженъ? Нашата работа никакъ си я не бива! Волята е твоя, господарю, а азъ пари не давамъ.

Азъ помислихъ, че ако въ тая рѣшителна минута си не покажа властѣта надъ старчето, то по-послѣ ще да ми бѣде мѣчно да са възбава отъ неговото началство, и за това, като го погледнахъ доволно гордо, му рѣкохъ: «Азъ съмъ ти господаринъ, а ти си ми слуга. Парите сж мои. Отъ мене ги изиграха. Това бѣше моя воля . . . А тебе азъ съвѣтовамъ да не ставашъ по-умень отъ господаринътъ си и да правишъ онова, щото ти заповѣдатъ.»

Савеличъ бѣше така зачуденъ отъ моите думи, щото плѣсна ръцете си и стана като дърво.

— Що стоишъ! извикахъ азъ сжрдито.

Савеличъ заплака.

— Сивко Петре Андрѣевичъ! каза той съ растрѣперанъ гласъ. — Не товари ма съ печаль. Гжабче мое! послушай мене, старецътъ. Напиши на тоя разбойникъ, че си са пошегувалъ, че у насъ нѣма толкова пари. Сто рубли! Милостиви боже! Кажи му, че родителите ти сж заповѣдале да не играешъ на нищо друго, освѣтъ на орѣхи. . .